

er ligefrem urimeligt; har man ikke strax efter Begivenhederne, da man har gjort Alt, hvad der kunde gøres, formaaet at bringe et Resultat tilveie, hvorledes skulde man da nu kunne opnaae det Allerringeste? Det er Noget, Enhver maa kunne sige sig selv, at det vil være forgjæves. Men, som det er forgjæves, saa synes det mig, at det er ubilligt imod vedkommende Politimester. Det er ikke Noget, man skal tage saalet, det at andrage paa en Undersøgelse af en Embedsmands Færd, eller i alt Fald at henstille til Justitsministeren, om der ikke skulde være Anledning til en saadan Undersøgelse, og allermindst her i Thinget synes det mig, at man skal være tilbøielig til at bidrage til at nedsette Betydningen af et saadant Skridt. Lad det være noget Betydeligt og Alvorligt, at der fra denne Forsamlings Side findes Anledning til at fremkalde en saadan Undersøgelse. Men, skal det være alvorligt, saa bruge man det ikke uden skjellig Grund, og ikke under Omstændigheder som disse. Det er i mine Dine krænkende imod denne Embedsraad, om man beslutter en Undersøgelse. Han har, saavidt jeg formaaer at skjønne, handlet efter sin bedste Overbeviisning og med al Iver, og han har handlet ligesom sine Foresattes Dine; Amtmanden og Justitsministeren have seet Alt, hvad han har foretaget, og Alt, hvad han har undladt. Det fremgaaer af Akterne, at der gjentagende har været Konferencer imellem ham og Amtmanden og imellem ham og Justitsministeren, og det synes mig da overordentlig haardt imod ham, og ikke rigtigt imod hans Foresatte, at andrage paa en Undersøgelse. Den ærede foregaaende Taler sagde, at det var raanskelig for Thinget at danne sig en Mening om, hvorvidt Politiet havde gjort sin Pligt ved den paagjældende Leilighed eller ikke. Det troer jeg ogsaa, i Særdeleshed naar man ikke vil lægge Vægt paa de Oplysninger, der foreligge, og som ogsaa have været til Udvalgets Disposition. Jeg troer ogsaa just for denne Vanstueligheds Skyld, at man maa være stærkt opfordret til at see hen til den Dom, som denne Embedsmands Foresatte alt have udtalt; havde der været nogen Høie til at udsætte Noget paa Politiets Færd, vilde det ikke have undladt at drage de almindelige Følger efter sig for Embedsmanden og de andre

Vedkommende. Jeg skulde saaledes meget ønske, at det ærede Udvalg vilde tage sin Indstilling tilbage; jeg kan ikke troe, at der kan komme Noget ud deraf, selv om Justitsministeren skulde ville følge den; derimod forekommer Indstillingen mig ubillig og altfor meget stiftet til at nedsette Betydningen af en saadan Beslutning fra Thingets Side ved andre Leiligheder.

Jeg skal endnu blot tillade mig, forinden jeg sætter mig, at berøre et andet af de Andragender, som Finantsudvalgets Betænkning beskæftiger sig med, nemlig det, som findes under Nr. 11 fra Mølleieerne. Det er ikke, fordi jeg misbilliger den Beslutning, hvortil Udvalget er kommet, nemlig, at der fortiden ikke er Noget at gøre ved Andragendet. Dette finder jeg fuldkommen rigtigt; da det med Høie er betragtet som den Fremgangsmaade, der bør følges ved denne Slags Leiligheder, at Vedkommende først skulle henvende sig til Ministeriet og først derefter komme til Thinget. Det have disse Andragere ikke gjort, og det er derfor rigtigt for Tiden ikke at komme videre ind paa Andragendet, ligesom det ogsaa i Dieblisset vilde være vanstueligt med Udbytte her at beskæftige sig dermed. Naar jeg alligevel skal tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til Andragendet, er det, fordi jeg ogsaa har haft særlig Leilighed til at blive bekendt med denne Sag i et større Omfang, end det ellers for Vedkommende kan være muligt. Der har nemlig, som de ærede Medlemmer vide, været en Rets sag mellem disse Mølleieere paa den ene Side og Indenrigsministeriet paa Statskassens Vegne paa den anden Side. Denne Rets sag var jeg anmodet om at udføre for Høiestret, men jeg kom til den Overbeviisning, at der Intet vilde være for Mølleieerne at udrette, idet der ikke kunde være Tale om, at Høiestret vilde kunne forandre den tidligere afsagte Dom. Jeg tilraadebe derfor at lade Sagen bortfalde, hvad ogsaa skete. Ved denne Leilighed kom jeg til at arbejde mig ind i Sagen og til nogle at kjende disse Forhold, og jeg troer at skulde Andragerne det Vidnesbyrd, at hvorvel der ikke kan siges at være begaaet nogen Uret imod Mølleieerne, er der dog gjort en temmelig hyderlig Brug af Statens Ret imod dem, som er gaaet haardt ud over dem. Jeg troer, at